

บทที่ 1

เสียงสรวลสาบของผีเท้าที่ตั้งขึ้นท่ามกลางความเงิบกริบของแม่น้ำ
 สายเล็กริบป้าโปร่งในยามบ่าย ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังนอนฟังพาทเพลงสมมติ
 ทั้งหมดไปยังอสรพิษสีแดงเพลิงซึ่งกำลังค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าใกล้ลัก
 สีน้าตาลอ่อนที่กำลังหุบปีกกัมกีนน้ำอยู่ขมวดคิ้ว และเสียงเรียกที่ตั้งขึ้น
 ในไม่กี่วินาทีต่อมาก็ทำให้เขาสับสนด้วยความหวัหวัเสีย เมื่อนกสีน้ำตาลอ่อน
 ชะงักก็ก่อนจะกระพือปีกและโฉบบินขึ้นท้องฟ้าอย่างตื่นตระหนก
 พร้อมๆ กับงูที่พลาดโอกาสหนีเหยื่อเล็กน้อยนี้ไปยังฟุ่มไม่ในทิศตรงข้าม
 เขายันตัวลุกขึ้นอย่างซ้าๆ แล้วยืนขึ้นเต็มลำตัวส่วน กอดอกหันหน้า
 ไปทางต้นเสียง ริมฝีปากแหม่มสนิท ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเขม่นมองผู้มาใหม่
 อย่างไม่สบอารมณ์ แต่ดูเหมือนเด็กชายตัวเล็กผอมแห้ง อายุไม่เกินเจ็ด
 แปดปีจะไม่รู้สึกถึงความไม่พอใจนั้นเลยแม้แต่น้อย เพราะเมื่อเห็นเขา
 ชัดตาเด็กชายก็ร้องขึ้นอย่างยินดี

"ราเนฟ! ท่านอยู่นี่เอง"

รอยยิ้มยิบฟันจนตาหยี่ดูบริสุทธิ์จนราเนฟเกือบพลอยยิ้มตาม แต่
 เขากัดริมฝีปากเอาไว้แน่น เอยด้วยเสียงเนิบๆ แต่แฝงความข่มขู่

เอาไว้ในที่

"โม้ตู ข้าเคยสั่งเจ้าเอาไว้ยังง"

ดวงหน้าเล็กม่อยลงเล็กน้อย ตอบอุบอิบ "ไม่ให้เข้ามารบกวรท่าน
ในป่า"

"แล้วตอนนี่เจ้าเข้ามาทำอะไร"

"ท่านพ่อให้ข้ามาตามท่าน"

คำตอบของเติกน้อยทำเอาคิ้วเข้มของชายหนุ่มมิ่งขมวดแน่นมากขึ้น

"ท่านหัวหน้าหมู่บ้านอย่างนั้นหรือ เจ้ารู้ไหมว่าทำไมท่านถึงต้องการ
พบข้า"

"ข้าไม่แน่ใจ แต่มีแขกมาพบท่านพ่อ"

"ใคร"

"ข้าไม่รู้จัก" โม้ตูส่ายหน้าก่อนจะทำมือทำไม้ประกอบคำอธิบาย
"ไม่เคยเห็นที่หมู่บ้านมาก่อน เขาตัวสูงใหญ่กว่าท่านเสียอีกราเนฟ ไว้คร
รุงรังกว่าท่านด้วย ดูน่าเกรงขาม"

ราเนฟถอนหายใจออกมาอย่างอดไว้ไม่อยู่ ยกมือขึ้นลูบศีรษะที่มี
ผมยุ่งๆ ของโม้ตูเบาๆ ก็มลงบอกด้วยน้ำเสียงซึ่งอ่อนลง

"ถ้าอย่างนั้นเรากลับหมู่บ้านกันเถอะ"

"ท่านจับงูเพลิงได้หรือเปล่า"

"เจ็ดตัว อยู่ในนั้น" เขาตอบยิ้มๆ ซึ่ไปยังตะกร้าสานมีฝาปิดเรียบร้อย
ที่วางไว้ใต้ต้นไม้ใหญ่ "ข้าอยากได้เพิ่มอีกสักสองตัว แต่ไม่เป็นไร เจ็ดตัว
ก็ทำยารักษาได้มากแล้ว ต่อไปคนในหมู่บ้านของเจ้าจะได้มียาใช้เวลาก
งูเพลิงกัด"

โม้ตูยิ้มกว้าง ปรบมือและกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ "เหมือนดีดี...
พี่สาวของข้าที่ท่านช่วยเอาไว้ตอนมาถึงหมู่บ้านเมื่อหกวันก่อน"

"พวกเจ้าจะต้องระวังตัวให้มากกว่านี้เวลามาตัดน้ำ ในป่ามีสัตว์ดุร้าย
กับสัตว์มีพิษมากมาย และเด็กๆ อย่างเจ้าก็ไม่ควรเข้ามาตามลำพัง มัน

อันตราย"

"แต่ต่อไปนี่ไม่ต้องกลัวแล้วนี่ เพราะท่านจะทำยารักษาพวกเรา"
เด็กน้อยตอบพร้อมสายตาที่มอบความไว้วางใจให้คนตรงหน้าเต็มเปี่ยม

รานเฟซ่อนความหนักใจเอาไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉย เดินไปหยิบ
ตะกร้าใส่ขี้ขึ้นมาสะพายหลัง หันไปพยักหน้าเป็นเชิงเรียกโมตุ๊กก่อนจะ
ขยับตัวเดินกลับไปยังหมู่บ้าน

...เขาอาจไม่มีเวลาอ้อยอิ่งอยู่ในหมู่บ้านนี้หน้านัก

"ท่านช่างเป็นคนที่หาตัวได้ยากเย็นจริงๆ รานเฟ"

ชายผู้มาเยือนเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกหลังจากที่หัวหน้าหมู่บ้าน
รับแขกตามหน้าที่ และปล่อยให้คนทั้งสองอยู่ด้วยกันตามลำพังในห้องโถง
กลางบ้าน

"แต่ก็ไม่ยากเกินไปไม่ใช่หรือ" คนถูกกล่าวหาขมขื่นภายใต้หนวดเครา
ครึ้ม "เพราะตอนนี้ข้าก็กำลังยืนอยู่ตรงหน้าท่าน...จริงหรือไม่"

"แต่ก็ทำให้ข้าเสียเวลามากกว่าที่คาด"

"เอาเป็นว่าข้าผิดก็แล้วกัน" รานเฟตัดบทด้วยการยอมรับอย่างง่าย ๆ
เขาเดินไปทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้รินน้ำสะอาดใส่ถ้วยที่วางอยู่แล้วยกขึ้นดื่ม
อย่างกระหาย "มีเรื่องด่วนอะไรนั้นหรือยานุส รองหัวหน้าทหารรักษาความ
ปลอดภัยแห่งองค์ฟาโรห์อย่างท่านถึงต้องออกโรงเดินทางข้ามทะเลทราย
มายังหมู่บ้านยากไร้เพื่อตามตัวชายเร่ร่อนคนหนึ่งด้วยตัวเองแบบนี้"

"ท่านประเมินค่าตัวเองต่ำไปกระมังรานเฟ" ยานุสว่าด้วยเสียงหัวเราะ
ขึ้นจมูก พลางยื่นม้วนปาปิรุสให้กับคนตรงหน้า "ฟาโรห์คาคาเรมีสาร์สัน
ถึงท่านเป็นการส่วนตัว"

รานเฟยื่นมือออกไปรับด้วยสีหน้าเครียดจัด เปรยขึ้นทั้งๆ ที่ยังไม่
ได้แกะม้วนปาปิรุสออกอ่าน "เกี่ยวกับชาวนูเบียที่อยู่ทางใต้หรือเปล่า"
คนถูกถามพยักหน้าโดยไม่เอ่ยคำ

"ถ้าอย่างนั้นข่าวที่ฆ่าได้ยืนหมาก็ไม่ใช่เพียงแค่ข่าวลืออะลิ กบฏนั้นหรือ"
"ข้าไม่ยกักรู้ว่าท่านสนใจการเมืองด้วย" น้ำเสียงนั้นมีรอยเหินแสม
แบบที่เจ้าตัวไม่คิดจะปิดบัง

หากคนถูกเหินแสมไม่ถือเป็นอารมณ์ ยึดอย่างใจเย็นพลงตอบด้วย
น้ำเสียงเรื่อย ๆ แต่ความหมายในประโยคหนักแน่น "แม้ไม่อยากสนใจก็
ทำไม่ได้หรอก ตราบใดที่เท้าของข้ายังเหยียบอยู่บนพื้นแผ่นดินอียิปต์ที่
คาร์ทาคาเรปกครองอยู่"

ยานุสได้แต่ถอนหายใจ เขานิ่งเงียบไปพักใหญ่ พงพิศคนตรงหน้า
อย่างพยายามจับผิด แต่เขาไม่เห็นอะไรนอกจากความจริงใจในดวงตาคู่นั้น
จึงตอบคำถาม "สายข่าวรายงานว่าหัวหน้าเผ่าหมู่เบียบบางเผ่าเกิดแข็งข้อ
ต้องการแยกตัวออกไปปกครองตนเอง"

"เผ่าไหนบ้าง"

"รายละเอียดของข่าวยังมีน้อย ดูเหมือนว่าจะกำลังรวบรวมกำลังคน
ด้วยการชักชวนเผ่าอื่นๆ มาเข้าร่วม"

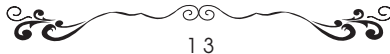
"คาร์ทาคาเรจะดำเนินการอย่างไร"

"องค์ฟาโรห์นำทัพออกเดินทางจากเมมฟิสแล้ว ท่านตั้งใจจะจัดการ
ขึ้นเด็ดขาดด้วยตนเองก่อนที่ทุกอย่างจะลุกลาม"

ราเนฟชมวดคิ้วและหลับตานิ่ง ภาพแผนที่ของอียิปต์ชัดเจนใน
ความคิด "ลองไปตามลำน้ำไนล์ ผ่านอัสวาน และไปหยุดรอที่บูเฮนลิสะ"

ชายหนุ่มหมายถึงเมืองทางใต้อันเป็นที่ตั้งของป้อมปราการขนาดใหญ่
ก่อด้วยอิฐสูงหลายชั้น มีหอสังเกตการณ์ทั้งสี่ด้าน ทหารประจำการนับพัน
นับเป็นเขตป้องกันสุดท้ายอันแข็งแกร่งซึ่งศัตรูจากทางใต้จะต้องฟันฝ่า
อย่างยากลำบากก่อนจะบุกเข้ามาในอียิปต์ได้

"ท่านคาดเดาความคิดขององค์ฟาโรห์ได้ถูกต้อง" คนฟังพยักหน้า
ยอมรับ ยกมือหนึ่งขึ้นลูบคางเบาๆ "ปัญหาใหญ่ก็คือไม่มีใครเชี่ยวชาญ
พื้นที่ทางตอนใต้เลย โดยเฉพาะเมื่อผ่านบูเฮนไปแล้ว หนูเบียมีทะเลทราย

แห้งแล้งและป่าทึบที่เต็มไปด้วยพืชและสัตว์มีพิษ นอกจากนั้นชาวเผ่าของนูเบียยังถนัดการใช้อาวุธพิษ ฟาโรห์จึงอยากให้ท่านร่วมทางไปกับกองทัพด้วย...หากท่านไม่ขัดข้อง"

ยานุสเติมประโยชน์ที่สุดทำอย่างลึกลับ ทหารหนุ่มได้ยินกิตติศัพท์เกี่ยวกับราเนฟตีว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญทางแพทย์และพิษอย่างหาตัวจับได้ยาก แต่เป็นคนซื่อซื่อต่อสถาบันบรรดาคักดี เงินทอง รวมทั้งอำนาจ หลังจากเรียนจบจากโรงเรียนหลวงแล้ว เขาไม่ยอมเข้ารับตำแหน่งแพทย์หลวงหรือทำงานในวัง แม้ว่าใครต่อใครรวมทั้งองค์ฟาโรห์จะคะยั้นคะยอ บังคับหรือขอร้องก็ไม่มีเป็นผล เขากลับยืนยันที่จะออกเดินทางไปที่อียิปต์แทน

...ถ้าหากพอใจ ราเนฟจะทำทุกสิ่งอย่างเต็มที่กำลัง แม้จะห้ามปรามอย่างไรหรือต่อให้ต้องตาย เขาก็จะไม่เลิก

...แต่หากไม่พอใจ ต่อให้มีดาบพาดคอหรือเอาเงินทองเพชรนิลจินดามากองแทบเท้า เขาก็จะไม่ช่วยตัวแม่แต่ฝ่ามือเดียว

ฟาโรห์คาร์คาคาเองก็คงจะรู้นิสัยของ 'สหายสนิท' ผู้นี้ดี จึงไม่ได้สั่งให้เขาซึ่งทำหน้าที่ส่งสาส์นบังคับหรือข่มขู่ใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากนั้นยังกำชับให้มาเพียงลำพัง สั่งให้เล่ารายละเอียดทุกอย่าง แล้วราเนฟจะตัดสินใจเอง

ยานุสจึงจ้องชายหนุ่มตรงหน้าเขม็ง และก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นรอยยิ้มขำปรากฏชัดอยู่บนใบหน้าของเขาตามด้วยเสียงกั๊กหัวเราะ

"คาร์คาคาเรารู้ดีว่าข้ายังไม่เคยเหยียบย่างไปทางใต้สักครั้ง ไม่มีความรู้อะไรทั้งสิ้นเกี่ยวกับพิษของนูเบีย ไม่ว่าจะ เป็นพิษธรรมชาติจากสัตว์และพืช หรือพิษที่ชาวนูเบียปรุงขึ้น ตัวข้าในตอนนี่...คงจะช่วยอะไรคาร์คาคาและกองทัพได้ไม่มากเท่าไร"

"แปลว่า..." ใบหน้าของนายทหารหนุ่มซีดลงทันที เขาไม่อยากจะคิดว่าจะรายงานข่าวการปฏิเสธของราเนฟต่อหน้าองค์ฟาโรห์ด้วยสีหน้าอย่างไร "...ท่านไม่ไปงั้นหรือ"

"ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะ" คนที่นั่งอยู่ถามพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้น แว
วบขันแต่ในระริกเป็นประกายอยู่ในดวงตาและแต่มีบนริมฝีปาก

"ก็ท่านบอกว่าท่านไม่มีความรู้..."

"ใช้ล่ะสิ" ราเนฟหัวเราะดังขึ้นกว่าเดิม "เพราะข้าไม่เคยไป ไม่มีความรู้ จึงอยากไปดูไปศึกษาจนแทบจะรอไม่ไหว คาร์คาลเรเข้าใจข้าจริงๆ"

"แสดงว่า..."

"ข้าจะร่วมทัพไปหนุนเบียในครั้งนี้อย่างเดียว แต่..."

"แต่อะไรหรือ..."

"ข้าต้องขอเวลาสักสองสามวัน"

"ทำไมล่ะราเนฟ เรื่องครั้งนี้เร่งด่วนยิ่ง"

"ข้าสัญญากับคนในหมู่บ้านแล้วว่า จะปรุงยาแก้พิษงูเพลิงให้ ต้องใช้เวลาประมาณสองวัน ข้าจะไม่ยอมผิดสัญญา งูเพลิงคร่าชีวิตคนในหมู่บ้านนี้ไปมากแล้ว"

"แต่...ชีวิตคนในหมู่บ้านเล็กๆ ที่แทบจะไม่มีใครรู้จักนี้ไม่อาจสำคัญเทียบเท่ากับอาร์โรว์และเหล่าทหารกล้าของอียิปต์ได้"

คำพูดของยานุสทำให้ประกายตาจากดวงตาสีน้ำตาลเข้มวาบขึ้น เสียงซึ่งเค้นออกมาจากริมฝีปากที่ปกคลุมด้วยเคราครีมนั้นก็กร้าวจัด

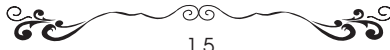
"ทุกชีวิตในอียิปต์ล้วนสำคัญทั้งสิ้น ชาวบ้านเปรียบเสมือนสายเลือดที่หล่อเลี้ยงประเทศ หากคาร์คาลเรได้ยื่นท่านพูดเช่นนี้ก็ยอมไม่พอใจเช่นกัน"

"แต่..."

"ไม่มีแต่แล้วยานุส"

คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัดบทเสียงแข็ง... ทรงอำนาจ ชัดกับลักษณะภายนอกของเขาเป็นยิ่งนัก นั่นเป็นสัญญาณว่าราเนฟได้ตัดตัดสินใจแล้ว และจะไม่มีทางเปลี่ยนใจ

"ข้าจะออกเดินทางจากที่นี่ในอีกสองวัน และจะตามไปสมทบกับ

คาร์คาคาเรเอง บอกคาร์คาคาเรด้วยว่าหากเข้าไปไม่ทันเขาที่บูเฮนก็ไม่ต้องกังวล เข้าตามไปสมทบกับกองทัพระหว่างทางได้ทันเวลาแน่นอน"

เมื่อได้ยินคำยืนยันเด็ดขาดอย่างนั้น รองหัวหน้าทหารรักษาความปลอดภัยแห่งองค์ฟาโรห์ก็ไม่มีคำพูดอื่นได้อีก เพียงก้มหน้ายอมรับแต่โดยดี

"ข้าจะรายงานฟาโรห์ตามที่ท่านต้องการ"

"มีอะไรอีกไหม"

"ไม่มีแล้ว ข้าจะเดินทางกลับทันที"

"ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้ท่านเดินทางปลอดภัย และนำข้อความจากข้าไปบอกคาร์คาคาเร" ราเนฟลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก้มศีรษะลงเล็กน้อยเป็นเชิงลา "ส่วนข้าก็จะเริ่มปรุงยาเสียที จะได้ไม่เสียเวลา"

"ข้าจะรายงานองค์ฟาโรห์ด้วยตัวเอง"

ยานุสก็มศีรษะตอบและหมุนตัวเพื่อเดินออกจากห้องโถง แต่กลับถูกเสียงเรียกหยุดเอาไว้เสียก่อน

"เดี๋ยวก่อน...ยานุส ข้ามีคำถามอีกข้อ"

"อะไรหรือรานเนฟ"

"ระหว่างที่คาร์คาคาเรไปบูเบีย ใครเป็นผู้สำเร็จราชการแทน"

คนถูกถามเลิกคิ้วนิดหนึ่งอย่างงงๆ "ข้าแปลกใจที่ท่านถามเช่นนี้ จะมีใครอื่นอีกเล่าถ้าไม่ใช่ท่านที่ปรึกษาเมนเดส...พี่ชายต่างมารดาของท่าน และภรรยาของเขา...เจ้าหญิงเมริอามุน"

แววตาของรานเนฟหม่นลงชั่ววินาทีหนึ่งโดยที่คู่สนทนาไม่ทันสังเกตเห็น เขาหย่อนกายลงบนเก้าอี้ตัวเดิม ริมฝีปากที่สันเล็กน้อยผืนหัวเราะออกมาจนได้ แม้จะเบาหวิวและผิดเพี้ยนเหลือทน

"ข้าถามไปอย่างนั้นเอง ก็อย่างที่ท่านรู้ ข้าห่างเหินเรื่องราวทางการเมืองมานานเกินไปแล้ว"

"แต่ก็ไม่แน่ว่าจะห่างเหินขนาดไม่เคยได้ยินข่าวว่าตอนนี้พี่ชายต่าง

มารดาของท่านมีอำนาจล้นพ้น เป็นรองก็เพียงแต่องค์ฟาโรห์เท่านั้น"

"ข้าไม่ได้กลับเข้ามาเมมฟิสนานเหลือเกินแล้ว"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเจ้าหญิงเมริอามุนตั้งครรรภ์"

"ไม่เลย" คนที่เพิ่งได้ยินข่าวมาหมาดๆ ลั่นศีรษะน้อยๆ พลังตอบเสียงเบา หน้าซีดลงไปอีกนิด "เป็นเรื่องน่ายินดีจริงๆ"

"จริงสิ ท่านมีข้อความฝากไปถึงท่านเมนเดสและเจ้าหญิงเมริอามุนไหม ข้ายินดีส่งข่าวให้"

ยานุสเสนออย่างกระตือรือร้นด้วยความหวังดี โดยที่ไม่รู้ว่าคนที่ได้รับข้อเสนอรู้สึกกราวกับถูกยื่นยาขมให้ถึงปาก

"บอกว่าข้าขอแสดงความยินดี และขอให้ปวงเทพคุ้มครองทั้งสองก็แล้วกัน"

"ได้ ข้าจะบอกท่านเมนเดสและเจ้าหญิงเมริอามุนด้วยตัวเอง"

"ขอบคุณท่าน"

ยานุสออกจากห้องไปนานแล้ว แต่ราเนฟกลับยังคงนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้โดยไม่ได้ขยับเขยื้อน ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่เคยสงบนิ่งอยู่เป็นนิจอทอประกายหลากหลาย

...เจ็บปวด...หม่นหมอง...ริษยา

เมริอามุนตั้งครรรภ์...ลูกของเมนเดส

...นางมีความสุขดีหรืออย่างไร

ชายหนุ่มหลับตาลงอย่างร่าราน มือใหญ่กำประสานกันแน่นอยู่ที่กึ่งกลางอก

...เมื่อไหร่ความรู้สึกทุกข์ทรมานเสมือนหัวใจถูกเฉือนหายไป
ครั้งหนึ่งนี้จะจางหายไปเสียที

บทที่ 2

ประตูที่ถูกกระชากเปิดออกอย่างแรงโดยไม่มีเสียงเคาะเตือนเป็นสัญญาณก่อน ทำให้ราเนฟที่กำลังใช้ไม้ยาวคนยาอยู่ในหม้อชงงก็มือเขาเงยหน้าขึ้นอย่างซ้าๆ ไม่มีท่าที่แปลกใจใดๆ ทั้งสิ้นราวกับคาดเดาได้อยู่แล้วว่าจะมีผู้มาเยือนในเวลาไหน

สิ่งที่บ่งแสงอาทิตย์จากเบื้องนอกคือโครงร่างของผู้หญิงสาวแบบบางผอมยาวสยายปิดทรวงอกอวบอ้อมที่เปลือยเปล่าเอาไว้ ได้เอวคอดสวมกระโปรงผ้าสีครีมมอๆ เผยให้เห็นช่วงขาเรียวยาว และเมื่อเธอก้าวเข้ามาข้างใน สายตาของผู้ที่อยู่ในห้องก็ได้เห็นใบหน้างดงามที่มักยิ้มยิ้มส่งไมตรีให้เขาเสมอเปราะเปื้อนด้วยหยดน้ำตา

"ราเนฟ..." เธอก้าวเข้ามาใกล้อีกนิดก่อนจะโผล่กอดเขาเต็มอ้อม กระชับแขนบอบบางเข้ากับคอแข็งแรงของเขา "...ท่านจะไปจริงๆ ั้งหรือ"

ชายหนุ่มยื่นมือหนึ่งราวกับรูปปั้น ผิวกายของเด็กสาวแรกวันที่สัมผัสสอยู่กักับแผ่นอกไร้อาภรณ์ทำให้รู้สึกถึงความร้อนของเลือดซึ่งแล่นไหลผ่านทั่วร่าง เขากระชับอาการถอนหายใจได้อย่างยากเย็นและดันร่างในอ้อมแขนออกห่าง

"ดีดี เจ้าไม่ควรทำเช่นนี้"

"ก็ข้าไม่อยากจะให้ท่านไปนี่" เสียงหวานบอกอย่างตื้อตึง ยังคงเกาะแขนของเขาเอาไว้แน่น "ท่านไม่ไปไม่ได้หรือ"

"มันเป็นงานสำคัญ ข้าจำเป็นต้องไป"

"แล้ว..." ดวงตาสีดำสนิทที่ชุ่มด้วยหยาดน้ำตาซ้อนขึ้นมองอย่างมีความหวัง "...ท่านจะกลับมาที่หมู่บ้านนี้อีกหรือไม่"

คนถูกถามส่ายหน้าช้าๆ ตอบตามความสัตย์จริงโดยไม่คิดจะมอบความหวังอันว่างเปล่าให้คนถามเลยแม้แต่น้อย

"คงไม่"

"งั้น..." คราวนี้ดีดีลั้งเลอยู่นาน ก่อนจะถามขึ้นอีกครั้ง "...ท่านพาข้าไปด้วยได้ไหม"

"ไม่ได้"

"ทำไมล่ะท่านราเนฟ" เด็กสาวถามด้วยเสียงอ่อนระโหย หยดน้ำใสๆ ร่วงหล่นจากสองตาอีกครั้ง "ทำไมถึงไม่ได้"

ราเนฟถอนหายใจยาวออกมา ก้มลงมองเธออย่างลำบากใจ "เจ้าถามตัวเองก่อนเถอะว่าคิดยังไงถึงจะไปกับข้า"

ดีดีเงยหน้าขึ้นสบตาคนตัวสูงกว่านี้ บอกย้ำชัดเจนที่ละพยางค์

"ข้า-รัก-ท่าน"

"ข้าคิดว่าเจ้ากำลังสับสนระหว่างความประทับใจกับความรัก" ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นหลังจากนั่งลงไปพักใหญ่ "เจ้าประทับใจในตัวข้าที่ช่วยชีวิตเจ้าก็เท่านั้น มันไม่ใช่ความรักหรอกดีดี"

"ท่านจะมารู้ความรู้สึกในหัวใจของข้าดีกว่าตัวข้าเองได้ยังไงกัน" เธอโต้กลับอย่างไม่ยอมแพ้

"เจ้ายังเด็กนัก"

"ข้าอายุน้อยกว่าท่านสี่ปีเท่านั้น"

"ตั้งสี่ปีต่างหาก" เขาแก้ให้ด้วยเสียงอ่อนโยน "เจ้ายังเด็กเกินกว่าจะ